

Интервју са Епископом крушевачким господином др Давидом (Перовићем), професором

VESTI (Frankfurtske vesti), независни дневни лист, 25-26. април, 2020, стр 20-21, разговор водио новинар Ђорђе Баровић, internetportal www.vesti-onlajn. com 24, 04, 2020.

1. Ваше Преосвештенство, коју поруку нам је донела прослава овогодишњег Васкрса?

Ону исту коју су нам доносиле и све претходне:

Празнична пасхална ноћ спасења најавила је светли и блистави дан Васкрсења. У њој надвремена и натпросторна светлост Тела Христовог свима је засијала из гроба и уклонила нам границу између живота и смрти.

Ту је и прегршт црквених, химнолошких порука Празника над празницима:

Сав свет, и видљив и невидљив празнује Пасху, и небо и земља и дубина Ада испуњени су светлошћу.

Жива и нежртвена жртва Христос – Себе је принео Оцу на жртву.

Печате девства и печате гроба Христос није нарушио, него је из обоја иззрачио као Нови Адам, саваскрситељ старог Адама.

Празнична ноћ спасења најављује светли и блистави дан Васкрсења. У њој надвремена и натпросторна светлост Тела Христовог из гроба свима нам је засјала.

Побожно весеље влада у пасхалној заједници Царства Христовога.

Једна божанска најсветија природа уствари је надбожанска, надсвета и натприродна.

Најчистија Дјева је уклонила преграду смрти када је родила Христа – вечни Живот, и тиме она још, узрок наше надрадости постала. Добротом ПрисноДјевиног БогоЧеда ми смо ушли у вечни живот.

У Дјеви се зачео Саздатељ Адама – Дјевиног Праоца – Који, рађајући се, није као Саздатељ отворио двери девства као што ни при Своме Васкрсењу Он – Саздатељ није сломио печате на гробу.

Васкрсењем Христовим све се просветлило, и Рај се опет отворио.

2. Чини се да је епидемија COVID-19 показала да је јача и од силних модерних достигнућа 21. века, али и од вере. Цркве никада нису биле празније. Да ли се слажете са таквом оценом?

Чинило се многима да јесте тако, али тако није, хвала Богу! Ова пандемија поготово није јача од наше вере! Битно је да овајпут храмови у већини нису били ни празни, ни безгласни, нити без Свете Литургије (!), и да смо се ми смиравали пред Господом, опет Га славословећи! Али, нису се сви искрено смиравали, међу којима и они од којих се управо то очекивало, с обзиром да припадају Цркви, као и да заузимају важне црквене службе!

3. Који наук сви морамо да извучемо из ове пандемије?

Она нас није снашла само да би поморила свет, него да свако од нас покаже свој траг. У добру се не понети, у злу се не понизити, молитву Богу не прекидати, Цркви прибегавати, Светим Причешћем се бранити и преисподња искушења побеђивати, наше лекаре не игнорисати, наше доброжелатеље и заштитнике не огорчавати, него са свима њима сарађивати! И опет, за све људе Лекару душа и тела наших се молити!

Треба имати још једну чињеницу на уму – чињеницу која нам иначе до овог момента измиче: да овај вирус ослабљује наш имунитет, и да тиме убрзава нашу старост, чиме нас и смрти чини подложнијима!

Зато треба већма поштовати наше лекаре! Иначе, и они су, подједнако са нама, на клацкалици живота и смрти. Отуда и наше подсећање да сви стојимо пред живим Господом, Судијом живих и мртвих, коме треба да се молимо да нас не узме у *половини наших дана*. То јест, да нам дарује покајање и велику милост. За то Му се ми хришћани опет и опет, и безброј пута помолимо: *Господе Исусе Христе, помилуј ме грешнога/грешну!*

Дакле, будимо у јединству и будимо једно са Господом.

4. Пре монашења имали сте занимљив живот: студирали сте књижевност, а затим се учили филмској, радио, позоришној и телевизијској режији на Академији у Београду. Због чега сте се коначно определили за Православни богословски факултет СПЦ?

У то време (1972) био сам неутешни боготражитељ који је у боготражитељству стизао до левитације: желео сам Живога Христа, а не једино оног из књижевности, историје религија и философије, са филма и из сликарства, фолклора, обичајне вере и иконографије. Када сам Га преко светог старца Софронија Сахарова доживео у Хиландару, а затим Га путем хаџилука и у Јерусалиму (1976/7) доживео у благодати, баш онако како сам желео – као Живог (дакле и изван Светих Тајни и Светога Причешћа, а не само и искључиво у њима, како нам неки богослови реформисти намећу начин христофаније)!

Зар Дух не дише где Он хоће и зар Му глас не чујеш: но не знаш откуда долази, и камо иде ... (в.: Јн 3, 8)? Зар се васкрсли Христос током 40 дана, све до сопственог вазнесења није јављао Богоматери Марији, Марији Магдалини и Мирносицама, Апостолима и Томи, двојици на путу за Емаус, и опет Апостолима ...)?

Овај доживљај Живога Христа уследио је у мојој 23. години, и са њим наше коначно опредељење за студије теологије и за монаштво, истовремено, чиме смо и позвани на покајничко ревновање.

5. У том периоду боготражитељства дакле, живели сте годину дана (1972/3) “класичним дијаспорским животом”, радећи у једној фабрици намештаја у Сент Етјену у Француској. Јавност углавном има предубеђење да наша Дијаспора живи лагодно. Да ли је то тако?

Сви наши тамошњи (укључујући и мене тадашњег) стицали су свој насушни хлеб у зноју лица свога! (Тако и они који су тамо радили и оперисали као удбаши!) Сви опет налик старозаветном Израиљу, који је зидао пирамиде по Египту, односно изграђивао Француску и футуристички Париз, по много чему налик Египатској цивилизацији.

6. Мање је познато да у Француској живи и знатај број православних хришћана Француза. То је умногоме и Ваша заслуга, јер за време Ваших постдипломских студија у Паризу и Ви сте учествовали у црквеној мисији за пријем православних старокалендараца Француза. Колико их има, и где их је највише?

Њих, православних Француза данас има неколико милиона, организованих *Мисијом светог Јована Касијана*, на чијем челу је *пер Антуан*. Они живе у Окситанији, на простору од дванаест Италофонских, односно Франкофонских долина, као и с обе стране Пиринеја, заједно са православним Каталонцима.

7. Рођени сте на Косову и Метохији. Претпостављамо да Вас за Јужну Српску покрајину везују не само оне духовне, већ и породичне везе?

Сви наши преци су тамо на гробној стражи. Моје биће је испреплетено историјом и стварним животом на Метохији до тог степена да је он до данас стопљен са мојом свакодневицом. Радујем се што сам кроз текстове разних жанрова, везане за Косово и Метохију силом прилика остварио првобитну намеру да постанем завичајни хроничар и писац. Једна од таквих спомен-књига је на прагу изласка у читалачку јавност.

8. Са благословом Патријарха Павла, од средине 1999. године Ви сте боравили у Пећкој Патријаршији са циљем да се омогући опстанак православног Српском живљу на Косову и Метохији. Почев са том 1999. годином започео је најтежи период за Србе. Како га можете сажето описати, и шта је на Вас оставило најтужнији утисак?

Дошли су западни крсташи на страшно косовско-метохијско судилиште да одиграју своју ратничко-колонијалистичку фарсу; притом ће се и сами тамо добрано озрачити. Док су они као хуманитарци радили што су радили, све су урадили маскирано, и да буде на штету Срба. Наравно да постоје појединачни случајеви и ставови неких земаља који окрњују овај наш утисак и наша комплетна сазнања, искуства и увиде у нашу трагедију. А то зато што свако правило има свој изузетак. Међутим, чињенице говоре да тамо тада нико није био поштеђен смртних опасности, па тако и овај који разговара са вама: озрачивање, покушаји отмица, покушаји стрељања, уласци у минска поља, излагање атентатима, уласци у осиња гнезда, трагање за несталима, за лешевима убијених, контаминације, инфекције од трулежи и спаљених ствари и нагорелих предмета и пепела ... непријатно ми је да говорим о томе. Такође не желим да прећутим јуначка дела наше куме и „генерала у сукњи“ Добриле Ерат родом из Ђаковице, која је, покој јој души, у Пећкој Патријаршији заблистала у борби за опстанак и Патријаршије, и Срба широм Косова и Метохије.

Молим Уредништво ваше новинске агенције да се сетимо неких страдалника Срба и Српкиња, који су пострадали од најновијег шиптарског зулума:

Педесетшесторо Срба Источкога Подгора је киднаповано и нестало.

Знамо да су неки од њих масакрирани у Истоку и у Љугу (Љубомирка Милосављевић и јеромонах Стефан, ... и да је о томе посведочила аустријска солдатура. Ми опет, о свему што се збивало на Косову и Метохији у овом периоду српског страдања сведочили смо два пута на Суду за ратне злочине у Београду).

Крсту Миловановића из Опрашака на Метохији пронашли смо измасакрираног, и у повртњаку његове куће га сахранили.

Костур Мићка Кораћа из Жача нашли смо спаљеног, и у дворишту га сахранили.

Младићу Славку из Пећи извађени су органи на домаку Пећке Патријаршије, а пронађене су му само преостале кости.

Тело старице из куће Станковића на Пећкој Бистрици било је угљенисано када смо га преузели, и у Пећком гробљу га затим сахранили.

Тело старице из Пиштана код Гораждевца пронашли смо јеромонах Јован Ђулибрк и ја, распаднуто и са глином помешано, каквога смо и сахранили, на лицу места формиравши гроб ...

Детаљне извештаје о свим тадашњим и тамошњим збивањима ми смо слали Светом Архијерејском Синоду СПЦ.

9. Како данас живи српски живаљ на Косову и Метохији, и можемо ли уопште питати, где им је теже: на северу или “јужно од Ибра”?

Наши Срби данас живе тако што незнатно користе начине суживота са комшијама. Да су и један и други народ питани да ли би радије да ратују један против другог, или би да живе заједно на Косову и Метохији, они би верујем, изабрали ово друго: данас би живели заједно, и били би у много већем суживоту, односно међусобној трпељивости.

10. Када сте последњи пут били у родном крају, и са каквим осећањима сте се вратили?

Протекле године, и као опљачкан човек коме ће оданде увек претити опасност од прогонства! Иначе смо намеравали да са благословом епископа рашкопризренског господина Теодосија током те године одслужимо Свету Литургију на албанском језику на темељима Богородице Хвостанске, али нас је благовремено упозорио на опасност неко наш из Истока, и још, како то не би било безбедно по нас. То јест, не ићи грлом у јагоде. То упозорење се показало расудним после каменовања два аутобуса у Врелу, селу лидера Ибрахима Ругове (који је окончао свој живот као римокатолик, крштен у Ватикану), смештеног подно темеља овог манастира, центра некадашње Хвостанске епархије.

11. Која је Ваша порука Србима на Косову?

Иста она која је била и Патријарха Павла: *Ништа није готово док не буде готово!*

12. Међу реткима сте који су имали могућност да буду уз блаженопочившег Патријарха Павла до последњих дана? Како га укратко можете описати?

Он није имитирао хришћанина него је био хришћанин; стицао је богопознање и блаженство познавањем Јеванђеља и живљењем по Јеванђељу! Равнао се према Христу, и свима је био слуга! Познавали смо га од 1977. године, и за то време ниједанпут нисмо чули да је он икога осудио!

13. Сигурно је у тим дружењима са Патријархом Павлом било и мноштво анегдота. До сада се о њима углавном слушало посредно? Можете ли нам препричати неке?

Он је практиковао шаљивост у општењу: „да би се озбиљне ствари лакше усвајале и да не би биле опоре услед превелике озбиљности.“

Митрополит Амфилохије: *Ваша Светости, да ли вас слуша овај Давид?*

Патријарх Павле: *Чује само оно што му се свиђа.*

Архимандрит Јован Радосављевић: *Ваша Светости, изволите у нашу келију.*

Патријарх Павле: *Оче Јоване, када будеш одлазио у Рај, како ћеш пренети тамо оволике књиге.*

Државни Секретар Стејт Департамента Инглбергер: *Ваша Светости, како бисмо могли да вам помогнемо?*

Патријарх Павле: *Највише бисте нам помогли ако нам не бисте одмагали.*

14. Незахвално је питати, али какви су били ти последњи Патријархови дани. Шта је оно што можете рећи?

Он се већ био преобразио у обоженог младенца који сија као углачани мермер. Преобразио се у сасуд миомира Духа Светога – миомира који смо осетили на дан његовог погребења у манастиру Раковици при целивању крста. Верујемо да је он ушао у небеску житницу Светих. Његовој прозорљивости и срцезналаштву нико није остао недоступан!

Односно, од оних душа које су му прилазиле, ниједна није остала непочитана, укључујући и моју.

15. Ви сте као професор на Богословском факултету СПЦ предавали два предмета: Хришћанску етику и Аскетско богословље. Какав је значај ових предмета за образовање теолога и будућих свештеника?

Значај је пресудан! Ко живи по Јеванђељу, по њему и богословствује, и Бога славослови. Тај живот у Цркви дакле тражи од нас испуњавање Божјих заповести, и ход ка стицању врлина. А те врлине су докази да стичући блаженства-сведочанства, ми заиста волимо Христа. Христа ми, као и Оца и Светога Духа – поштујемо и прослављамо као Пресвету Тројицу. Њој се клањамо и Њу исповедамо у срцу и у стварности. Док без ових блаженстава-сведочанстава ми немамо суштинског доказе о љубави према Христу. То и тако чинимо као ревнитељи и чувари Светога Предања Православне Цркве. Предања које је наш стожер или стуб од светлости! Према томе, наш стожер или светли стуб не огледа се у млаком ревновању, као ни у моралном и теолошком расулу. Наш стожер од благодатне светлости тек се не огледа у неразумној медијској френезији, плаћеништву и модернизму, либерализму и реформизму, епархијском магнатству и власништву црквених добара као корпорација; на самом крају тунела – Црквено Свето Прадање се не огледа у – апостасији! Све у свему, несмирени клирици и узурпатори црквених служби – зборишта су и сабори сујете, и неминовно – апостасије!

Свим читаоцима нашега гласила за Дијаспору ми најсрдачније честитамо Празник над празницима, Васкрс, и желимо им изобилну пасхалну радост.

Христос васкрсе! – Ваистину васкрсе!

Епископ крушевачки Давид